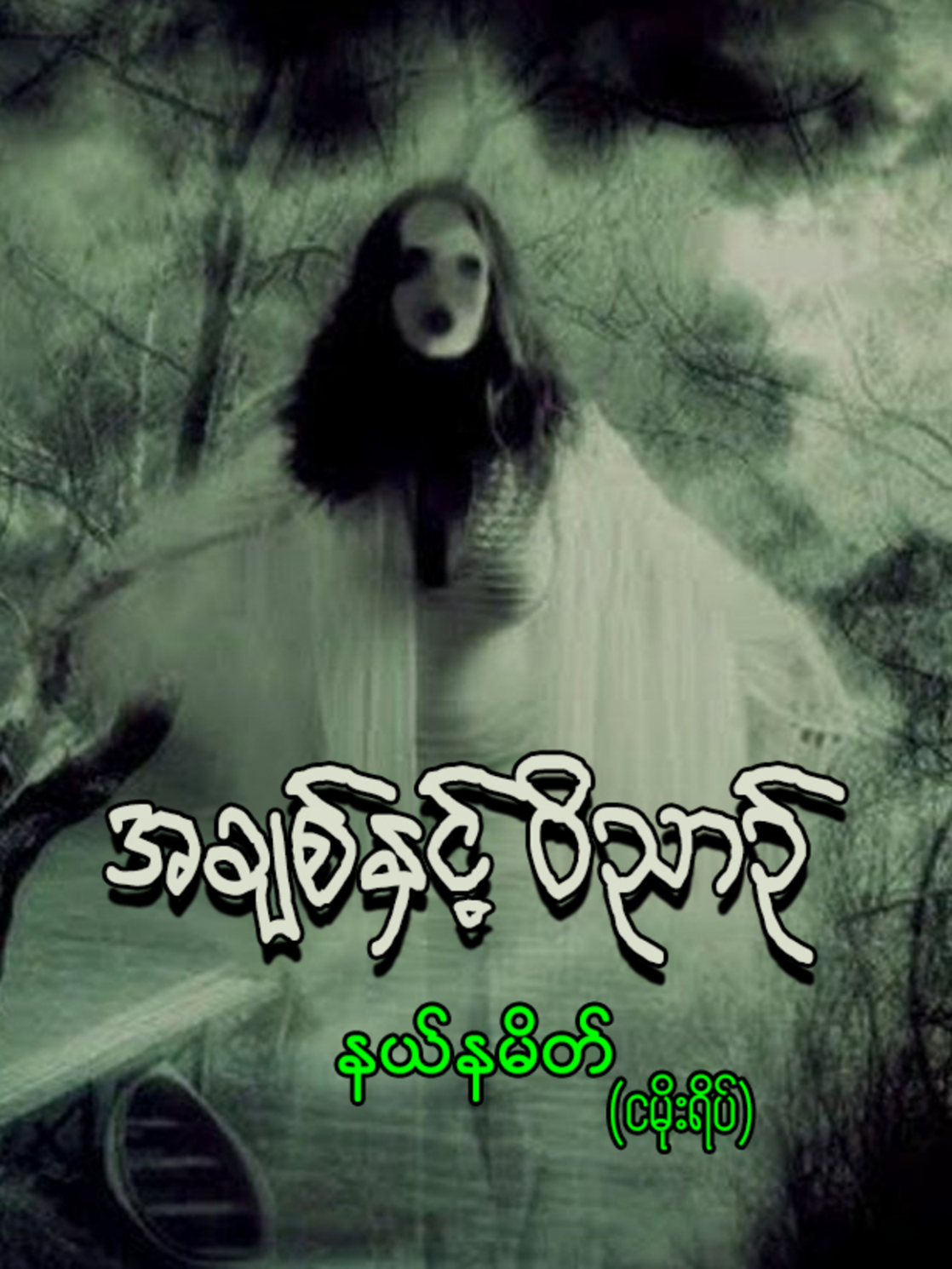

A woman with long dark hair, wearing a white dress, stands in a dark, misty forest. The background is filled with dark, leafless trees and a hazy, greenish-grey atmosphere. The woman's face is pale and her expression is neutral. The overall tone is mysterious and eerie.

အချစ်နှင့် ဝိညာဉ်

နယ်နမိတ်
(ဇမိုးရိပ်)

အချစ်နှင့် ဝိညာဉ်

(စိတ်ကူးယဉ် (ပုံဖော်သည်))

"ကလင် ... ကလင်"

"ဟယ်လို "

"သဲပါမောင် "

"သဲ ညရောက်နေပြီ အိပ်သေးဘူးလား ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"မအိပ်နိုင်သေးဘူး အိမ်က ဆူထားလို့ အစ်ကိုကလည်း ရိုက်တယ်
... အဟင့် အဟင့်"

"ဟာ သဲငိုနေတာလား "

"မငိုပါဘူး "

ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ သဲငိုနေတယ် ဆိုတာ ... သဲက ခံစားရမဲ့ ကိစ္စ
ဆို ဘယ်တော့မှ အမှန်တိုင်း မပြောဘူး။ ပျော်စရာတွေကိုသာ အမှန်
တိုင်း ပြောလေ့ ရှိတယ်။ ခုလည်း သူ့အစ်ကိုက ရိုက်လို့ ငိုနေတာပဲ ဖြစ်
မှာ ပါလို့ ကျွန်တော် တွေးပြီး သဲကို နှစ်သိမ့်ပေးရန် စကား

လမ်းကြောင်း လွဲလိုက်တယ်။

"သဲကလည်း ကလေးလေး ကျနေတာ ငိုနေတာကလည်း မငိုနဲ့ တော့နော် သဲငိုရင် မောင်ပါ လိုက်ငိုမှာ နော်"

"အင်းပါ မောင်ရယ် သဲမငိုတော့ဘူး "

"ဒါမှ မောင်ရဲ့ သဲလေး "

"မောင် မနက်ဖြန် ကန်ဘေးလမ်းက စောင့်နေ သဲလာခဲ့မယ် သဲတို့ ထွက်ပြေးကြမယ် "

"စိတ်ချ သဲ မောင် လာခေါ်မယ် "

"ဒါပဲနော် မောင် "

သဲဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်မြင်ယောင် လာခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲသား ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သဲနဲ့ ဆုံရတာလဲ မယုံနိုင်စရာ ပါပဲ။ အဖြစ်က ဆန်းတော့ ဘယ်မေ့နိုင်မှာ လဲ ဗျာ။

ကျွန်တော့် နာမည်က သတိုး။ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ဘွဲ့ရတော့ ပန်းစိုက်ပြီး ဈေးကို တင်သွင်းရတယ်။ အဆင်ပြေရုံလောက်နဲ့ မငတ်ယုံတမယ် လုပ် ကိုင် နေရတယ်။ သိပ်ပြီး အဆင် မပြေလှဘူး ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ မြို့ထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပိုက်ဆံက မရှိ တော့ ဆိုင်ကယ်လည်း ဝယ်မစီး နိုင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ပဲ လမ်းလျှောက် လာ ခဲ့တယ်။ မြို့ထဲနဲ့ က သိပ်မဝေးတော့ အကြာကြီး မလျှောက်ရဘဲ မြို့ထဲ ရောက်လာတယ်။

လမ်းလေးအတိုင်း ဟိုကြည့် သည် ကြည့်နဲ့ လျှောက်လာလိုက်တာ တစ်နေရာ အရောက်မှာ တော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ကျွန်တော့်ဆီကို လာ

နေတယ်။ ဆိုင်ကယ် မောင်းတဲ့ သူကလည်း ဆိုင်ကယ်ကို စီးတတ်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဟိုယိမ်း သည် ယိမ်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတာ ကျွန်တော်လည်း ရှောင်လိုက်ပေမဲ့ အရှောင် မှားသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒဲ့ကို ဝင်တိုက် တော့တာဘဲ "

"ကျီ ဒိန်း"

"အား ... အာ ... ခင်များ ဆိုင်ကယ်ကို ဘယ်လို မောင်းတာလဲ ရှောင်နေတာကို ဝင်တိုက်တယ် "

"ဆောတီးပါ ရှင် ကျွန်မ မကျွမ်းကျင် သေးလို့ ပါ ရှင် ဘာဖြစ် သွားသေးလဲဟင်"

"အာ လက်ကျိုးသွားတာ ထင်တယ် မထနိုင်တော့ဘူး "

"ကျွန်မ ထူပေးပါမယ် အားယူပြီး ထလိုက်နော်"

"ခင်ဗျားဗျာ မမောင်းတတ်ရင်လည်း နောက်မမောင်းနဲ့ ဗျာ။ တခြားသူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား အတွက်လည်း မကောင်းဘူး ထိခိုက်သူ အတွက်လည်း မကောင်းဘူး"

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ခုတော့ ရှင့်ကို ထူပေးမယ် ပြီးရင် ဆေးခန်း သွားရအောင် "

"အား အမလေး သေပါပြီ"

"အောင်မလေး ကျွန်တော် သေတော့မှာ ပဲ ရှုပ်ပျာရှုပ်ပျာနဲ့ ဆိုင်ကယ်တိုက်လို့ နာရတဲ့ အထဲ ခင်ဗျားက ခလုတ် တိုက်ပြီး လူပေါ် လာလဲ ရတယ်လို့ "

"ကျွန်မ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် ရှင့်ကို ထူပေးမလို့ လာတာ ခဲ

ကို မမြင်လိုက်ဘူး "

"တောင်းပန်တာ နောက်မှ တောင်းပန် ခုတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်က ဖယ်ပေးဦး"

"ဟီးဟီး ဟုတ်သားပဲ မေ့နေတာ လာထ သွားရအောင်နော်"

ဒီလိုနဲ့ ပဲ သူနဲ့ ကျွန်တော် ခင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို လာကြည့်ပေးရင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်တယ်လေ။ သူ့ရဲ့ ကရုဏာမိုးတွေ အောက်မှာ အေးချမ်းစွာ နေရင်း သံယောဇဉ်မှ အချစ်ဆီသို့ မြစ်ဖျားခံကာ နှလုံးသားထဲ စီးဝင်လာခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းမှ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ အရေး ကျွန်တော် ကြိုးစား ရတာပေါ့။ သူနာမည်က စန္ဒာတဲ့ မိုးပေါ်က ဖိုးရွှေလမင်းကြီးများ အားကျပြီး မှ ညှိထားသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မျက်နှာဝိုင်းလေးနဲ့ အရမ်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။

သိပ်အကြာကြီး မကြိုးစား လိုက်ရပါဘူးဗျာ။ သုံးလလောက်မှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် လေဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်အတန်း ဆိုတဲ့ တံတိုင်းကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ မျက်ရည်တွေ ကျခဲ့ရတယ်။ ဘာလို့ ဆို သူ့မိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့ သဘော မတူကြဘူးလေ သူသမီးကို မပတ်သက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် လာပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကို သိုက်တူးမဲ့ကောင် ချမ်းသာလို့ ကြိုက်တာ။ ချူစားချင်ရင်လည်း မင်းလိုချင် သလောက် ပေးမယ်။ ငါ့သမီးနဲ့ အဆက်သွယ် မလုပ်နဲ့ လို့ လာပြောကြတယ်။

ကျွန်တော်ချစ်တာ သူ့ကို သူ့ဂုဏ်ငွေ ပကာသနတွေ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်တဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောပစ် လိုက်တယ်

။ ခုလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်သွားတာမှ မကြာသေးဘူး။ သူတို့ သဲကို ဝိုင်းဆူလို့ သဲငိုနေရပြီ။ အကြင်နာတရား မရှိတဲ့ သူတွေလို့ တွေးလိုက်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်။ မနက်ဖြန် သဲနဲ့ တွေ့ပြီး သဲက ခိုးရာလိုက်မယ်တဲ့ စိတ်ချပါ သဲရယ် မောင်လာခေါ်ပါ့မယ်။

ကျွန်တော်လည်း မနက် လင်းတာနဲ့ လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို လုပ်ပြီး ညနေစောင်းတော့ သဲနဲ့ တွေ့နေကြ ဖြစ်တဲ့ ကန်ဘေး လမ်းလေးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း သဲနဲ့ နီးရဖို့ အရေး တွေးကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေတယ်။ ခုံတန်းလေးကနေ သဲအလာကို စောင့်နေတော့မယ်ကွာ။

"ငါ့ညီက သတိုးလား "

လူလေးယောက်မျှ။ ကျွန်တော့်ကို သတိုးလားလို့ မေးနေတာ ရုပ်တွေကလည်း လူမိုက်ရုပ်တွေမျှ။ ဘာကိစ္စလဲတော့ မသိဘူး ။

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတို့ က ဘာကိစ္စ ရှိလို့ လဲဗျာ "

"ဪ မင်းက သတိုး ဆိုတော့လည်း ... ကဲ့ကွာ ... ဟောကောင်တွေ ရိုက်ကွာ "

"အား ... ခင်ဗျားတို့ ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရိုက်တာလဲဗျာ"

"မင်းကိုတွေ့ရင် အသေ ရိုက်ရမယ်လို့ မင်းကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုက ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်လို့ ရိုက်ရတာပဲ"

"အား ... အား "

ကျွန်တော် လောကကြီးနဲ့ အဆက်သွယ် ပျက်သွားပြီး အရာအားလုံးဟာ မှောင်မည်းနေတယ်။ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး

။ ကျွန်တော့်နောက်ကို ပြန်ကြည့်တော့ လူတွေ ကျွန်တော့်ကို ရေထဲ ပစ်ချ လိုက်တယ်ဗျ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ ဟင် ... ကျွန်တော် သေသွားတာလား။ လူနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်။

သဲရော မလာသေးပါလား။ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် သဲကို ဆက်စောင့် နေမိတယ်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလာတယ်။ သဲကတော့ ရောက်မလာဘူး။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းခြင်း ကြေကွဲခြင်း များစွာနဲ့ မျက်ရည်မိုးများ ရွာချလိုက်တယ်။ ရက်စက်လှတဲ့ လောကကြီးကို လည်း အပြစ် မတင်ရက်ဘဲ သဲကိုပဲ မျှော်နေမိတယ် ။